

ШЛЯХИ МОДЕРНІЗАЦІЇ 122-ММ САМОХІДНОЇ ГАУБИЦІ 2С1

Пасько І.В.

Науково-дослідний центр ракетних військ і артилерії, м. Суми

Розвиток сучасних самохідних артилерійських систем (САС) здійснюється за двома напрямками – розроблення нових та модернізація існуючих. У той же час більшість країн світу розглядають саме модернізацію наявних самохідних гаубиць (СГ) як один із основних шляхів доведення їх до сучасного рівня при менших часових та фінансових витратах. Під модернізацією розуміється внесення в конструкцію САС змін, які дозволяють частково ліквідувати її моральне та фізичне старіння.

Однією з основних САС, що перебувають на озброєнні підрозділів артилерії механізованих (мотопіхотних, танкових) бригад ЗС України, є 122-мм самохідна гаубиця 2С1, яка є основним засобом вогневої підтримки загальновійськових підрозділів. У той же час досвід застосування СГ 2С1 під час ведення бойових дій на сході України переконливо свідчить про необхідність удосконалення характеристик гаубиці з метою підвищення оперативності підготовки вогню на вогневій позиції (ВП) і залишення позиції, підвищення точності стрільби, забезпечення автономності підготовки до виконання вогневих завдань тощо.

Враховуючи результати аналізу можливих напрямків модернізації САС у збройних силах іноземних держав, терміни та залишковий ресурс експлуатації СГ 2С1, їх наявну кількість у ЗС України, а також результати порівняльного аналізу за критерієм ефективність-вартість, модернізацію гаубиці 2С1 доцільно здійснити шляхом встановлення додаткового сучасного обладнання, а саме: засобів навігації, топогеодезичної прив'язки і орієнтування; автономної балістичної станції вимірювання початкової швидкості снарядів; комплексу засобів зв'язку і автоматизації управління вогнем.

Проведення зазначеної модернізації дозволить:

застосовувати СГ на ВП як у складі артилерійської батареї (взводу) відповідно до існуючих тактичних нормативів, так і розосереджено (100 м і більше між гарматами);

здійснювати автоматизований обмін даними з пунктом управління вогнем батареї (ПУВБ);

здійснювати розрахунок установок для стрільби гармати на основі отриманих з ПУВБ даних, з урахуванням індивідуальних поправок;

отримувати з ПУВБ установки для стрільби гармати з урахуванням її координат та балістичних умов стрільби;

визначати на гарматі установки для стрільби за отриманими з ПУВБ точками прицілювання, з урахуванням координат ВП гармати, метеорологічних та балістичних умов стрільби;

здійснювати вимірювання початкової швидкості снарядів з подальшим уточненням установок для стрільби (за необхідності);

проводити автоматизовані розрахунки параметрів, необхідних у ході підготовки стрільби і управління вогнем.